

[Socialministeren.]

Kr. Forhøjelsen af Arbejdsgivernes Bidrag vil andrage ca. 4½ Mill. Kr., og for Kasserens Vedkommende vil Medlemmernes Andel blive 2 675 000 Kr.

Kassernes Medlemmer kommer altsaa til at bære deres betydelige Part af Merudgifterne. For saa vidt angaar de lavest lønnede Arbejdere, der allerede i Forvejen betaler et ret betydeligt Kontingent, vil det imidlertid efter Regeringens Mening være vanskeligt at udrede et højere Kontingent end hidtil, og det er derfor foreslaaet for disse Kassers Vedkommende at forhøje den i Lovens § 13 fastsatte Tilskudsprocent, saafremt der har hersket en vis større Ledighed inden for Kassens Omraade. Under Behandlingen i Landstinget har man udvidet Forhøjelsen fra at omfatte Tilskudsprocenterne 85 og 90 til ogsaa at omfatte Procenten 80.

Ved Lovforslagets § 11 er der gennem en Forhøjelse af Lovens Maksimum for Dagpenge for Ikke-Forsørgere, der har været Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse i længere Tid, skabt Mulighed for nogen Forhøjelse af Dagpengesatsen for denne Gruppe Medlemmer.

I Forslagets § 12 foreslaar man en Ændring af Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 1, angaaende Fortabelse af Understøttelsesret under Strejke og Lockout for Personer, der omfattes deraf. Jeg skal hertil blot bemærke, hvad der er anført i Bemærkningerne til Paragraffen, at efter at Gyldighedsperioden for de ved Socialministeriets Bekendtgørelse af 11. November 1932 i Henhold til § 17, Stk. 1, Nr. 1, i Arbejdsløshedsloven af 23. Juni 1932 fastsatte Regler for Kassernes Forhold under Strejke og Lockout var udløbet 1. Juli 1935, modtog Ministeriet fra Socialministeriets Arbejdsudvalg en Indstilling angaaende Fastsættelse af saadanne Regler for Tiden 1. Juli 1935 til 1. Juli 1938. Der havde imidlertid ikke kunnet opnaas Enighed inden for Udvalget angaaende Spørgsmaalet, hvilket formentlig skyldes en forskellig Forstaaelse af Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 1, og under disse Forhold fandt Ministeriet det rigtigt at forlænge de ved Bekendtgørelse af 11. November 1932 fastsatte Regler som gældende indtil videre, dog længst til 1. Juli 1938. Ministeriet har imidlertid anset det for rettest, at Rigsdagen, under den herskende Tvivl om Forstaaelsen af den nævnte Bestemmelse i Loven, optager denne Bestemmelse til fornyet Overvejelse, og man har som Basis for Overvejelserne formuleret Bestemmelsen saa-

ledes, at den i store Træk er et Udtryk for Bekendtgørelsen af 11. November 1932 og den Praksis, der er fulgt ved Anvendelsen af Bekendtgørelsen.

Endvidere foreslaar man en Ændring af Lovens § 17, Stk. 2, efter hvilken Bestemmelse det nu er fastsat, at det ikke skal kunne betragtes som fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den, den paagældende har haft, naar Lønnen dog ikke er under den Timeløn, der i Henhold til Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for tilsvarende Arbejde, eller under, hvad der i den paagældende Virksomhed eller Egn sædvanligt ydes for tilsvarende Arbejde.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til Bemærkningerne til den foreslaaede Ændring, skal jeg bemærke, at man i Overensstemmelse med det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har foreslaaet Udtrykket „Timeløn“ erstattet med Udtrykket „Fortjeneste“, idet man maa finde det rimeligt og bedst stemmende med hele Systemet, at det er den for den paagældende Art af Arbejde normale overenskomstmæssige Løn, der er afgørende, og dette altsaa selv om den normale Betaling maa være Akkordbetaling.

Efter den gældende Regel kan dernæst f. Eks. Kommuner, hvor Parterne ikke er bundet ved Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, under Fortabelse af Understøttelsesret tvinge Arbejderne til at overtage Arbejde til den paa Egnen sædvanlige, undertiden ret lave Løn. Dette finder man uheldigt, da Samfundet har en Interesse i, at organisationsmæssige Aftaler styrkes og overholdes, og i, at Arbejdsløshedsperioder ikke kan benyttes til at tvinge arbejdsløse til at tage Arbejde paa Lønvilkaar, der ligger under de i organisationsmæssige Aftaler fastsatte. Man har derfor fundet det nødvendigt at ændre Bestemmelsen saaledes, at den i den paagældende Virksomhed eller Egn for tilsvarende Arbejde sædvanligt gældende Løn vel i Almindelighed bliver afgørende for Spørgsmaalet om en Arbejdsvægrings Berettigelse, men at denne Norm dog maa vige, hvis der ved Arbejde af den paagældende Art gælder en Landsoverenskomst med højere Lønvilkaar eller eventuelt en Overenskomst for den paagældende Landsdel, som f. Eks. Overenskomsten for Landbrug og Skovbrug i Maribo Amt. Endvidere skal der ved Bestemmelsen af, hvad den sædvanemæssige Betaling er, lægges Vægt paa, om Prisfor-